

Bezoek aan het "Aida Refugee Camp"

Toespraak van paus Benedictus XVI

Bethlehem

Woensdag 13 mei 2009

*Meneer de president,
Dierbare vrienden,*

Mijn bezoek aan het *Aida Refugee Camp* deze middag geeft mij de welkome gelegenheid mijn solidariteit te betuigen met alle thuisloze Palestijnen, die verlangen naar hun geboorteplaats te kunnen terugkeren of blijvend in hun eigen land te kunnen leven. Ik dank u, meneer de president, voor uw vriendelijke begroeting. Ook u, mevrouw Abu Zayd en onze andere sprekers, dank ik. Ik wil de waardering uitspreken die talloze mensen over de hele wereld voelen voor het werk dat hier, en in andere kampen in de regio, wordt gedaan door alle functionarissen van de *United Nations Relief and Works Agency* die voor de vluchtelingen zorgen.

Een bijzondere groet richt ik tot de scholieren en leerkrachten van de scholen. Door uw toewijding aan het onderwijs geeft u uitdrukking aan hoop op de toekomst. Tot alle jonge mensen hier zeg ik: Bereidt u met hernieuwde ijver voor op de tijd dat u, in de komende jaren, verantwoordelijk zult zijn voor de zaak van het Palestijnse volk! Aan de ouders komt hier een zeer belangrijke rol toe, en dus roep ik alle gezinnen in dit kamp op: Zorgt u ervoor dat u uw kinderen bij hun vorming steunt en de ontwikkeling van hun talenten bevordert, zodat het de toekomstige Palestijnse samenleving niet zal ontbreken aan gekwalificeerde krachten voor leidinggevende posities. Ik weet dat veel van uw gezinnen uit elkaar gescheurd zijn – door gevangenschap van individuele gezinsleden of op grond van beperkte bewe-

gingsvrijheid – en velen van u hebben in de loop van de vijandelijkheden het smartelijke verlies van gezinsleden ervaren. Ik voel mee met allen die op deze wijze lijden. Weest er alstublieft van overtuigd dat ik alle Palestijnse vluchtelingen over de gehele wereld, in het bijzonder hen die tijdens het jongste conflict in de Gazastrook hun huizen en dierbaren hebben verloren, voortdurend in mijn gebeden gedenk.

Ik wil ook mijn waardering uitspreken voor het goede werk van veel kerkelijke organisaties, die zich hier en in andere delen van de Palestijnse gebieden om de vluchtelingen bekommeren. De Pauselijke Missie voor Palestina, die ongeveer zestig jaar geleden is gesticht om de katholieke humanitaire vluchtelingenhulp te coördineren, zet haar

dringend noodzakelijke werk samen met andere soortgelijke organisaties voort. In dit kamp herinnert de aanwezigheid van de Franciscaanse Missiezusters van het Onbevlekt Hart van Maria aan de charismatische figuur van de heilige Franciscus, die grote apostel van de vrede en de verzoening. En zo wil ik mijn bijzondere dankbaarheid uiten voor de enorme bijdrage die de verschillende leden van de Franciscaanse familie leveren door hun inzet voor de mensen in deze landen, waardoor zij zich tot “werktuigen van vrede” maken, volgens een aloude uitdrukking, toegeschreven aan de Heilige van Assisi.

Instrumenten van vrede. Hoezeer verlangen de mensen in dit kamp, in deze gebieden en in deze hele regio naar vrede! In deze dagen is dat verlangen wel bijzonder pijnlijk en intensief, omdat u de gebeurtenissen van mei 1948 en de jaren van het nog steeds niet opgeloste conflict herdenkt, die op deze gebeurtenissen volgden. U leeft nog steeds onder onzekere en moeilijke omstandigheden, met beperkte arbeidsmogelijkheden. Het is begrijpelijk dat u zich dikwijls gefrustreerd voelt. Uw legitieme streven naar een permanent thuis, naar een onafhankelijke Palestijnse staat, blijft onvervuld. In plaats daarvan ziet u zich – zoals zo velen in deze regio en in de hele wereld – gevangen in een spiraal van geweld, van aanval en tegenaanval, vergelding en voortdurende vernieling. De hele wereld verlangt ernaar dat die spiraal doorbroken wordt, verlangt naar de vrede die een einde maakt aan de voortdurende strijd.

Boven ons, die hier vanmiddag verzameld zijn, rijst hoog op een ongehoord gedenktaken van de patstelling, die de betrekkingen tussen Israël's en Palestijnen bereikt lijkt te hebben – de muur. In een wereld waarin steeds meer grenzen worden opengesteld –

voor de handel, voor reizen, voor het vrij bewegen van mensen, voor culturele uitwisseling – is het tragisch te zien dat er nog muren worden opgericht. Hoe verlangen wij ernaar de vruchten te zien van de veel moeilijker opdracht om vrede te stichten! Hoe vurig bidden wij voor het beëindigen van de vijandelijkheden die de bouw van deze muur hebben veroorzaakt!

Aan beide zijden van de muur is er grote moed nodig om angst en wantrouwen te overwinnen, om de drang te weerstaan zich voor verlies en belediging te wreken. Het vereist grootmoedigheid om na jaren van strijd verzoening te zoeken. Maar de geschiedenis heeft aangetoond dat er alleen vrede komt als de strijdende partijen bereid zijn hun wrok te overwinnen en samen te werken aan gemeenschappelijke doelen, als ieder de belangen en de zorgen van de ander serieus neemt en zich inspant een sfeer van vertrouwen te scheppen. Er moet de bereidheid zijn moedige en vindingrijke initiatieven tot verzoening te nemen: als iedereen vasthoudt aan voorafgaande concessies van de ander, kan het resultaat alleen een patstelling zijn.

De humanitaire hulp, zoals die in dit kamp verleend wordt, is onontbeerlijk maar de oplossing op lange termijn van een conflict zoals dit kan alleen op politiek terrein gevonden worden. Niemand verwacht dat het Israëliëse en het Palestijnse volk dat alleen kunnen bereiken. De steun van de internationale gemeenschap is volstrekt noodzakelijk, en daarom richt ik opnieuw een oproep tot alle betrokkenen hun invloed aan te wenden ten gunste van een rechtvaardige en duurzame oplossing, en wel met inachtneming van de legitieme eisen van alle partijen en met erkenning van hun recht op een leven in vrede en waardigheid, in overeenstemming met het internationale

recht. Tegelijkertijd hebben diplomatieke pogingen alleen kans van slagen als Palestijnen en Israëli's zelf bereid zijn de spiraal van agressie te doorbreken. Daarbij denk ik aan nog andere mooie woorden, toegeschreven aan de heilige Franciscus: " ...laat mij, waar haat is, liefde brengen, waar onrecht is tot vergeving stemmen, waar duisternis is, licht ontsteken, waar droefheid is, vreugde brengen".

U allen roep ik op tot een buitengewone inzet, naar het voorbeeld van de heilige Franciscus en andere grote vreedstichters, om de vrede en de geweldloosheid te bevorderen. De vrede moet thuis beginnen, in het gezin, in het hart. Ik blijf bidden dat alle in het conflict verwikkelde partijen in deze landen de moed en de vindingrijkheid mogen opbrengen de veeleisende, maar essentiële weg van de verzoening te gaan. Moge de vrede in dit land een nieuwe bloei-periode beleven! God zegene Zijn volk met vrede!

© Copyright 2009 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra, met medewerking van drs. N.M. Schnell, pr